

ρας ἐν σχήματι πτίσεως. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 15 π. 13. μίγμα κίτρινον.

248. Νίκη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ τῆ ἀριστερᾷ κλάδον φοίνικος. ἐπ. Η'. τ. Ζ. (βάρβαρον, ὑποπτον). μ. 12. π. 8.

249. α) Ἐμπροσθεν Νίκη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν κρατεῖ τῆ δεξιᾷ στέφανον μετὰ ληνίσκων, τῆ δ' ἑτέρα κλάδον φοίνικος. μ. 13 π. 8.

β) ὀπισθεν δύο, αἰγχοροὶ ἀντικρὺ ἀλλήλων μ. 11. π. 13.—ἐπ. Ζ. τ. δ'.

250. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιάν· κρατεῖ τῆ δεξιᾷ στέφανον μετὰ ληνίσκων, τῆ ἑτέρα δὲ κλάδον φοίνικος. ἐπ. Η'. τ. ς. μ. 11. π. 9. λ. σάρδ. τῆς Κ. Μ. Παππαδοπούλου.

251. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 11. π. 8. λίθ. σάρδ. τοῦ Κ. Ν. Καλλισπέρη.

252. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιάν, κρατοῦσα στέφανον. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 10. π. 7. σάρδ.

253. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιάν, κρατοῦσα τῆ δεξιᾷ στέφανον ὑπὲρ τρίποδα ἔμπροσθεν κείμενον. ἐπ. Η'. τ. Ε'. μ. 11 π. 9. σάρδ.

254. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιάν· κρατεῖ τῆ δεξιᾷ στέφανον, τῆ ἑτέρα κλάδον φοίνικος. ἐπ. Ζ'. τ. δ'. μ. 10. π. 7.

255. Νίκη ἐπὶ βάρβαρον καθημένη πρὸς ἀριστεράν κρατεῖ τετράχορδον λύραν. ἐπ. Η'. τάξ. Ε'. μ. 13. πλ. 10 ] 2. λίθ. σάρδ.

256. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιάν, ἄγουσα ταῦρον ἔμπροσθεν αὐτῆς εἰς θυσίαν· ἔμπροσθεν βωμός. ἐπ. Ζ'. τάξ. Β'. μ. 10 π. 11, λίθ. σάρδ.

257. Νίκη πρὸς δεξιάν ἐπὶ θαλασσίῳ ζώῳ. κρατοῦσα ἀμφίβαλον σύμβολον. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 10 πλ. 12.

258. Νίκη κρατοῦσα μέγαν κλάδον φοίνικος, πρὸς δεξιάν, ἐλαύνει τέθριππον, ὅπερ ἄγει ὁ ἥρωϊς προπορευόμενος καὶ μεταστρέφων (ῥωμαϊκὴ παράστασις). ἐπ. Η. τάξ. Ε'. μ. 9. π. 13.

259. Νίκη καθιπταμένη πρὸς δεξιάν· κρατεῖ ἐπ' ὤμων τῆ ἀριστερᾷ κλάδον φοίνικος, τῆ δ' ἑτέρα στέφανον μετὰ ληνίσκων, δι' οὗ στεφανοῖ τὴν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰσταμένην Τύχην μοδιωρόρον, κρατοῦσαν τῆ δεξιᾷ πηδάλιον, τῆ δὲ ἑτέρα κέρασ Ἀμαλθείας. ἐπ. Η'. τάξ. Ε'. μ. 18. π. 15. λίθ. σάρδ.

β) Ἡβη.

260. Ἡβη ὀρθία, γυμνή τὰ ἔμπροσθεν πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ φιάλην. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 14. π. 11. λίθ. σάρδ.

γ) Ἐλπίς.

261. Ἐλπίς ὀρθία, ἀντωπὸς, λεπτόν καὶ ποδῆρη φοροῦσα χιτῶνα καὶ ὑπὲρ αὐτὸν ἱμάτιον ὅπερ κρατεῖ· τῆ δεξιᾷ δὲ κρατεῖ ἄνθος. ἐπ. ς. τάξ. γ'. μ. 16. π. 12.

δ) Ἀύχη.

262. Ἀνὴρ γηραιός, (Σάτυρος) φαλακρός, γενεήτης, σκελετώδης, ἔχων μέγιστον φαλλόν καὶ ἵππουριν (εἰκονίζων; τὸν αὐχμὸν; τὸν λιμόν). Βαδίζει πρὸς

δεξιάν ἐρειδόμενος ἐπὶ βάρβαρον· ὀπισθεν δὲ ἐπὶ τῆς ῥάχσεως μέγιστη τις ἀκρίς καταβιβρώσκει αὐτόν. ἐπ. Ζ'. τάξ. δ'. μ. 15. π. 12 λ.; σάρδ. διὰ τοῦ Κ. Βουρσιανοῦ ἐκ Μετολογγίου.

Σημ. Οἱ Θεοὶ τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας εἶναι σπανιώτατοι ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα εὐρισκομένων σφραγιδολίθων.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑ, ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ.

— 0 —

Πρὸ τινῶν ἐτῶν (1845) σημαντικὸν ἐπροξένησε κρότον ἐν Λονδίῳ ἢ ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ Στοᾷ ἐκθεσις μηχανῆς τινος, κατασκευασθείσης, ὡς οἶμαι, ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Γερμανοῦ μηχανικοῦ Κ. Φάδερ. Διὰ τῆς κινήσεως τῆς μηχανῆς ταύτης συνετίθεντο ἑξάμετροι λατινικοὶ στίχοι, ἀλανθάστου προσωδίας. Οἱ στίχοι οὗτοι δὲν ἦσαν, ὡς τις ἤθελεν ὑπολάβει, ἀτήμαντος συλλογὴ δακτύλων καὶ σπονδείων, κατὰ κανόνας διατεταγμένων, ἢ ὅμοιοι μὲ τοὺς παρά τινων τῶν ἡμετέρων κλασικῶν σχολῶν καλουμένους *μορὰς στίχων*· τοῦναντίον, πᾶσα γραμμὴ στίχου περιείχεν ἰδιαιτέραν τινὰ ἔννοιαν εἰς καλὴν καὶ ἐγγραμμάτιστον λατινικὴν γλῶσσαν.

Μέγας ἀριθμὸς διαφόρων στίχων ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῆ ἐκ τῆς ῥηθείσης μηχανῆς, ὥστε διὰ μέσου αὐτῆς καὶ ὁ πλέον ἀγράμματος ἄνθρωπος ἦτον ἱκανὸς νὰ προάξῃ μυριάδας λατινικῶν στίχων, οἵτινες ὡς πρὸς τὴν ἐντέλειαν καὶ τὸ καθαρὸν αὐτῶν δὲν ὑπέκειντο εἰς κατάκρισιν. — Ὁ Σολομὸν εἶπεν, οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ παρατήρησις αὕτη, εἰ καὶ μὴ ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένη εἰς τινὰς ἐφευρέσεις τοῦ παρόντος αἰῶνος, δύναται ὅμως ν' ἀναφερθῆ ἐνταῦθα διὰ τὴν περί ἧς ὁ λόγος λατινοστιχοποιούσαν μηχανήν, ἧτις εἶναι νέα ἰσχυρὰ μαρτυρία τοῦ σαφοῦ τοῦ Σολομῶντος ῥητοῦ.

Ἐπεξερχόμενος ἐσχάτως χάριν διασπιδάσεως ἀρχαίαν τινὰ ἀριθμητικὴν βίβλον, ἐν ᾗ ἐθαύμαζον καὶ διεσκεπτόμην ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀγώνων οὓς οἱ διδάσκαλοι κατέβαλον τὸ πάλαι ἵνα ὅσον ἔνεστι δύσκολον εἰς τοὺς νέους τῶν τότε ἡμερῶν καταστήσῃ τὴν ἀπόκτησιν τῆς παιδείας, εὔρον εἰς σημείωσίν τινα, ὅτι Ἰωάννης τις Πέτρου εἶχε διατάξει, εἰς πίνακας τὰ στοιχεῖα λατινικῶν τινῶν λέξεων, καλέσας τὸ ἔργον του, *Τεργητὴν Στιχοουργίαν*. Διὰ τοῦ τοιούτου μέσου, οἷοσδήποτε κοινῆς ἰκανότητος ἄνθρωπος, οὐδὲ λέξιν λατινικὴν ἐννοῶν, δύναται πάραυτα νὰ συνθέσῃ ἑξάμετρος καὶ πενταμέτρος στίχους εἰς καθαρὰν λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ πλήρεις ἔννοιαι. Ἀγνωῶ ποῖος ἦτον οὗτος ὁ Ἰωάννης Πέτρου, οὔτε ἀπῆντησά ποτε σύγγραμμά του· ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὴν

ὁδηγίαν ἐπέτυχον μετ' ὀλίγου κόπου νὰ κατατάξω τοὺς ἐπαμένους πίνακας δι' ὧν πᾶς ὁ εἰδὼς μόνον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ δυνάμενος ν' ἀριθμῆσθαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τῶν ἐννέα δύναται καὶ νὰ συνθέσῃ καλοὺς καὶ ἀκριβεῖς ἑξαμέτρους καὶ πενταμέτρους Λατινικοὺς στίχους.

Τοῦτο ἀναμφισβόλως ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μηχανῆς, ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοιοῦτοι ἢ παραπλήσιοι τούτων πίνακες ἐτέθησαν ἐν χρήσει διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς.

Καί τοι στερούμενος μηχανικῶν γνώσεων δὲν διατάξω ὁμῶς νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ προμηθεύσασα μηχανὴ κατασκευάσθη ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ πνευματικοῦ ὀργάνου, ὄντων τῶν πινάκων διατεταγμένων εἰς κυλίνδρους, καθ' ὃν τρόπον οἱ μουσικοὶ τόνοι διατίθενται ἐντὸς τῶν κυλίνδρων τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου ἔργαλείου.

ΕΞΑΜΕΤΡΟΙ.

Πίναξ ἁ.

T	I	P	H	A	M	B	L	E	u
g	e	o	s	a	a	u	f	r	n
s	r	p	r	r	r	f	b	e	s
r	e	t	b	i	e	i	a	i	i
r	i	a	d	r	d	*	m	d	a
a	r	a	a	a	=	a	a	*	*

Πίναξ β'.

f	s	d	b	v	s	e	s	t	a
i	a	e	i	i	a	c	e	t	g
m	l	n	s	s	o	l	a	n	n
l	e	t	t	r	a	*	a	a	a
l	r	r	t	*	*	*	*	*	a
a	a	a							

Πίναξ γ'.

s	f	p	t	d	p	p	p	f	e
o	a	u	o	a	u	a	e	q	r
t	i	m	t	t	l	r	u	i	i
s	i	e	o	a	u	i	s	*	*
-	t	*	m	n	=	*	*	*	*
*	*	*	t						

Πίναξ δ'.

p	p	p	p	p	m	p	p	p	r
r	r	r	r	o	r	r	r	æ	o
o	o	o	n	o	æ	o	m	r	m
t	d	s	g	n	m	o	i	i	e
u	t	i	a	u	n	t	t	n	e
r	g	r	l	s	a	t	d	u	a
n	r	g	t	n	u	u	n	b	e
a	a	r	t	n	n	t	u	n	n
n	a	*	t	t	*	n	t	t	t
p	-	-	-	-	t	-	-	-	t

Πίναξ ε'.

t	p	p	v	l	f	a	e	s	e
o	r	e	u	æ	g	r	i	m	e
æ	r	m	d	m	i	d	p	u	l
b	i	e	i	m	e	o	l	i	e
p	r	n	i	r	r	a	a	r	a
a	a	n	a	a	*	*	a	*	*
*	a								

Πίναξ ς'.

d	s	q	a	p	m	d	n	s	u
æ	u	e	r	u	i	i	æ	r	p
æ	e	a	l	r	g	y	a	e	d
r	v	t	a	r	a	*	*	a	h
a	a	*	a	*	*	*	m	a	

ΠΕΝΤΑΜΕΤΡΟΙ.

Πίναξ α'.

T	A	P	I	S	I	T	T	N	e
r	e	m	o	m	r	u	o	t	d
r	p	r	p	i	r	x	r	u	f
r	d	i	s	p	i	i	a	i	o
i	a	t	i	a	e	*	d	b	d
*	i	a	*	a	*	a	a	a	*

Πίναξ β'.

p	p	e	p	p	e	e	s	p	r
r	o	r	e	o	o	i	r	æ	æ
n	æ	r	n	n	g	o	s	s	e
d	f	s	g	n	e	t	c	l	i
i	u	l	i	u	a	r	u	c	e
m	o	f	r	b	i	d	u	i	m
m	i	a	n	b	u	n	u	a	e
e	n	n	u	n	t	n	n	r	a
t	t	n	t	*	t	t	a	n	*
-	t	*	*	*	*	n	t	*	*
*	*	*	*	*	t				

Πίναξ γ'.

d	a	v	v	d	f	l	a	a	u
c	i	e	i	a	a	r	s	r	t
n	r	e	e	b	m	t	a	a	a
b	t	t	r	a	r	*	*	*	a
a	a	a	*	a					

Πίναξ δ'.

d	p	p	n	e	s	m	s	m	o
u	r	e	r	u	o	i	a	l	d
o	f	u	p	l	n	l	o	e	t
a	e	e	e	i	i	s	n	e	n
n	r	s	s	g	a	d	r	d	t
b	t	t	n	*	a	y	a	a	a
a	r	a	*	*	a	*	*	*	a

Πίναξ ε'.

n	a	t	v	s	m	m	v	m	o
l	i	i	c	e	a	i	i	v	i
b	r	i	a	l	d	h	i	i	i
i	o	*	i	e	i	*	s	*	s
*	*	s	s						

Ὁ τρόπος δι' οὗ ἑξάμετροι καὶ πεντάμετροι στίχοι διὰ τῶν προσηκόντων αὐτοῖς πινάκων συντίθενται, εἶναι ὁ ἑξῆς:

Διάλεξον ἓν ἐκ τῶν πρώτων ἑννέα κεφαλαίων στοιχείων τοῦ Α' Πίνακος· τὸ διαλεχθὲν αὐτὸ στοιχεῖον μ' ἕκαστον ἐπακόλουθον ἑννατὸν στοιχεῖον τοῦ αὐτοῦ Πίνακος, θέλει σχηματίσει τὴν πρώτην λέξιν τοῦ στίχου. Εἶτα λάβε ἐν αἰονδήποτε ἓκ τῶν ἑννέα πρώτων στοιχείων τοῦ Β' Πίνακος, καὶ πᾶν ἐπακόλουθον ἑννατὸν στοιχεῖον τοῦ αὐτοῦ Πίνακος, ἵνα σχηματίσῃς τὴν δευτέραν λέξιν τοῦ στίχου· ἀκολούθησον τὸν αὐτὸν τρόπον δι' ὅλους τοὺς πίνακας, ἐν ᾧ ὁ ΣΤ' Πίναξ διὰ τοὺς ἑξάμετρος, καὶ ὁ Ε' διὰ τοὺς πενταμέτρος, θέλουσι παρέξει τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ στίχου· οἱ ἐν τοῖς πινάξιν ἀπαντῶμενοι ἀστερίσκοι πρέπει ν' ἀριθμῶνται ὡς καὶ τὰ στοιχεῖα. Ἐπέπειον ὅτι λαμβάνομεν τὸ πρῶτον κεφαλαῖον στοιχεῖον τοῦ Α' Πίνακος τῶν ἑξαμέτρων, δηλαδή τὸ Γ, τὸ μετ' αὐτὸ ἑννατὸν στοιχεῖον, ἀριθμοῦντες ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι η· τὸ ἐπακόλουθον ἑννατὸν εἶναι ς· τὸ ἐπακόλουθον ἑννατὸν h· καὶ προχωροῦντες οὕτω σχηματίζομεν, τὴν λέξιν Turbida. Ἄς ὑποθέσωμεν μετὰ ταῦτα ὅτι λαμβάνομεν τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Β' Πίνακος, ἦτοι τὸ Γ. Τῇ προσθήκῃ παντὸς ἐπακολουθίου ἑννατοῦ στοιχείου τοῦ αὐτοῦ Πίνακος, σχηματίζομεν τὴν λέξιν fata· καὶ τοιοῦτα-τρόπως λαμβάνοντες τὰ πρῶτα στοιχεῖα ἑκάστου, καὶ προχωροῦντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τοὺς ἐπιλοίπους πίνακας ἔχομεν τὸ στίχον·

« Turbida fata sequi praemonstrant tempora dura. »

Ἀπαρτάλλως κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, λαμβανόμενων τῶν πρώτων στοιχείων ἑκάστου τῶν πέντε πενταμέτρων πινάκων, καταρτίζεται ὁ ἐφεξῆς στίχος·

« Tetrica praestabant dura dolosa novis. »

Καὶ πάλιν θετέον ὅτι λαμβάνομεν τὸ τέταρτον στοιχεῖον ἑκάστου πίνακος· ἔχομεν διὰ μὲν τοὺς ἑξάμετρος,

« Horrida bella tuis protendunt verbera acerba. »

διὰ δὲ τοὺς πενταμέτρος,

« Improba praedicunt verba nefanda viris. »

Ἐν παράδειγμα εἰσέτι· ἄς λάβωμεν τὸ ἑξῶτον στοιχεῖον τοῦ Α' Πίνακος, τὸ πέμπτον τοῦ Β' Πίνακος, τὸ ἑννατὸν τοῦ Γ' Πίνακος, τὸ ἕκτον τοῦ Δ' Πίνακος, τὸ ὄγδον τοῦ Ε' Πίνακος, καὶ τὸ ἕκτον τοῦ ΣΤ' Πίνακος, καὶ προκύψει ἑξάμετρος μὲν ὁ ἑξῆς·

« Barbara vincula ferunt, monstrabant crimina multa. »  
πεντάμετρος δὲ

« Tristia perficiunt astra superba mea. »

Νομίζω, ὅτι ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων ὀδηγούμενος ὁ ἀναγνώστης, δὲν θέλει ἀπαντήσῃ δυσκολίαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν στίχων. Οἱ ἀγνοοῦντες τὰς ιδιότητας τῶν ἀριθμῶν θέλουσιν ἐκπλαγῆ ὅταν μάθωσι πόσοι διάφοροι στίχοι δύνανται νὰ σχηματισθῶσι διὰ τῶν μεταθέσεων καὶ τῶν συνδυασμῶν τῶν στοιχείων τῶν ἄνωθεν πινάκων Ἐπειδὴ ἕκαστον τῶν πρώτων ἑννέα στοιχείων, ἐνούμενον μὲ τὸ ἐπακόλουθον αὐτοῦ ἑννατὸν στοιχεῖον

εἰς πάντα πίνακα σχηματίζει μίαν λέξιν, καὶ ἐπειδὴ ἔξ· εἶναι οἱ πίνακες τῶν ἑξαμέτρων στίχων, εὐρίσκομεν δι' ἀπλοῦ ὑπολογισμοῦ  $9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 = 531,449$ , τὸν ἀριθμὸν τῶν διαφορῶν στίχων, τῶν διὰ τοῦ πίνακος τούτου δυναμένων σχηματισθῆναι. Ὁ μαθητὴς τῆς λατινικῆς δύναται ἐτι μᾶλλον νὰ ποιήσῃ τὰς γραμμάς, διότι, ὡς εὐκόλως θέλει ἐννοῆσαι, πλείσται λέξεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἕκτου πίνακος, δύνανται νὰ μετατεθῶσιν εἰς τὸν πέμπτον καὶ δεύτερον πίνακα, καὶ τάναντιν. Καὶ αὖθις, ἑννέα οὐσῶν τῶν λέξεων ἐν ἑκάστῳ τῶν πέντε πινάκων τῶν πενταμέτρων στίχων, εὐρίσκομεν δι' ὁμοίου ὑπολογισμοῦ ὅτι περιέχουσι 59,049 διαφορῶν γραμμάς ἢ στίχους· τοῦ ὅλου συμπεσομένου εἰς 590,499 διαφορῶν γραμμάς, αἵτινες δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῶν δύο σειρῶν τῶν πινάκων. Τὰ συγγράμματα τοῦ Οὐίγγιλίου περιέχουσιν οὐχὶ πλείονας τῶν 13,016 γραμμῶν· ὥστε οἱ πίνακες οὗτοι ἢ δύνανται νὰ παρέξωσι 45 τόμους, ἕκαστος τῶν ὁποίων νὰ ἦναι τόσον ἐκτεταμένος, ὅσον ὅλα τὰ συγγράμματα τοῦ Οὐίγγιλίου, καὶ πλέον 4771 γραμμάς. Μοὶ φαίνεται ν' ἀκούω τὸν ἀναγνώστην ἐρωνοῦντα· « *Sui bono? Tūc tūc dicitur?* » δύναμαι μόνον ν' ἀπαντήσω ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν πινάκων τούτων συνήργησεν εἰς τὸ ν' ἀποδιώξῃ ἀπ' ἐμοῦ ὀχληράς τινας ἔρας κόπου καὶ ἀθυμίας· ὑπὸ τὴν παρουσίαν ἄρα αὐτῶν μορφήν δύνανται ἴσως νὰ παρέξωσι παραπλήσιον εὐεργέτημα καὶ εἰς ἄλλους.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ).

Γ. Δ. Π.

Ἐκ Κερκύρας.

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΟ ΑΣΤΥΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ,

καθ' ὅσον ἰσχύει νῦν ἐν Ἑλλάδι.

ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ

Πέτρου Παπαρρηγοπούλου.

—ο—

Τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν ἡ ἀρχή, ἡ τῷ πρωτοπλάστῳ δοθεῖσα « Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγεῖς τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέφαι σε εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης, » φαίνεται ἀληθῶς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἰδίως ἐν Ἑλλάδι κοινωνικῶν σχέσεων ἐφαρμοζομένη, καὶ μέχρι κεραίας ἐκπληρουμένη. Καὶ ὄντως οὐδαμῶς ἀλλαγῶς ἀνκτέλλει ἡ γῆ ἐν τῷ γόρτω τοῦ ἀγροῦ ἀκάνθας τοσαύτας καὶ τρεβόλους τοσοῦτους, καθαιμάσσοντας καὶ διασχιζόντας τοὺς